

# Μιαν ενθύμησιν

Κολλιοπούλου Μαριάννα



Ο κύριος Πέτρος είναι ένας συνταξιούχος, ετών 70, που ζει μόνος του σε ένα χωριό έξω από τα Γιάννενα. Μένει σε ένα ξύλινο σπίτι κοντά στο βουνό. Μισεί τη φασαρία και τον ενοχλούν οι άνθρωποι. Το πρωί ξυπνάει τα ξημερώματα και πηγαίνει τα ταΐσει τα είκοσι λατρεμένα του κατσίκια, τη συντροφιά του.

Μια μέρα αποφάσισε να κατέβει στο χωριό για να αγοράσει καινούρια κουδούνια για τα κατσίκια του. Άνοιξε λοιπόν την ντουλάπα να βρει κάτι αξιόλογο να φορέσει, μιας και θα κατέβαινε στο χωριό μετά από καιρό. Ανοίγει την ντουλάπα του από ξύλο μασίφ και στην άκρη βρίσκει το καφετί σακάκι του, αυτό που αγαπούσε να φορά, αλλά που του θυμίζει τόσα πράγματα. Ευχάριστα και δυσάρεστα. Πλέον όμως όλα, ακόμα και τα ευχάριστα έχουν γίνει δυσάρεστα και αβάστακτα. Ενώ δοκιμάζει το σακάκι κοιτάζοντας τον εαυτό του στον καθρέφτη και αναπολώντας την παλιά νιότη, ξάφνου νιώθει την αίσθηση ενός αντικειμένου μαλακού μέσα στη δεξιά καρό τσέπη του. Το ψαχουλεύει αρκετά και τελικά το βγάζει έξω για να δει καλύτερα. Ήταν μία χαρτοπετσέτα τσαλακωμένη, τόσο πολύ σαν ένας μεγάλος σβώλος. Ετοιμαζόταν να την πετάξει, όταν πρόσεξε μερικά δείγματα μπλε στυλό πάνω της. Σαν να σχηματίζουν κάτι χαρακτήρες. Του κίνησε την περιέργεια να το ανοίξει. Ξεδιπλώνοντας αργά-αργά τη χαρτοπετσέτα, ένωσε τα μάτια του να καίνε, τα θολώνουν και σταδιακά να βουρκώνουν, ρέοντας ήσυχα και αθόρυβα τα δάκρυα, σαν ένα ποτάμι που κυλάει με προορισμό τη θάλασσα. Έστεκε εκεί, ασάλευτος και κοιτούσε τη χαρτοπετσέτα η οποία είχε αρχίσει να μουσκεύει και να ζαρώνει ακόμα περισσότερο.

Οι σκέψεις άρχισαν να χορεύουν μέσα στο κεφάλι του, οι εικόνες να ζωντανεύουν ζωηρές και γλαφυρές, οι αισθήσεις να ξαναθυμούνται παλιά σκηνικά. Ξεπετάχτηκαν από το κεφάλι του ολόκληρες σκηνές. Θυμήθηκε τότε που η αγαπημένη του Τζεσίλντα γυρνούσε από την αγορά και εκείνος καθόταν κοντά στο τζάκι και χάζεψε τα νέα της σαββατιάτικης εφημερίδας. Θυμήθηκε τότε που εκείνη μαγείρευε και εκείνος την παρατηρούσε, ενώ εκείνος τη βοηθούσε με το κόψιμο των λαχανικών. Της έριχνε κλεφτές ματιές και μετά από λίγο θυμήθηκε στιγμές όπου εκείνος γκρίνιαζε για τον καιρό ή την οικονομική κρίση της χώρας. Άραγε τι σημασία έχουν όλα αυτά τώρα; Τι απέγινε η έγνοια του για την οικονομική κρίση, η γκρίνια, τα λαχανικά, η εφημερίδα, τα νέα, το τζάκι; Τι άλλαξε και τι έμεινε ίδιο; Τι άλλαξε μέσα μου; Πολλά, αλλά και τίποτα. Έχουν περάσει πέντε χρόνια και όμως είναι σαν να κυλάει τόσο αργά αλλά και τόσο γρήγορα ο χρόνος. Αβάσταχτα αργά, αλλά και αδυσώπητα γρήγορα. Σκέψεις, μνήμες, ενθυμήσεις... Όλα έγιναν κουβάρι μέσα στο μυαλό του. Ένωθε το στομάχι του να ανακατεύεται, το στόμα του στεγνό και τα μελίγγια του να τον σφίγγουν με μανία, σαν να απειλούν να τον σκοτώσουν, συνθλίβοντας το είναι του. Ένωσε την ανάσα του κομμένη και τα πόδια του σαν να μην τον βαστούν. Με ένα παραπάτημα βρέθηκε να ακουμπά τη σκάλα, στηρίζοντας το γέρικο σώμα του και ασθμαίνοντας. Πέρασε όλη η ζωή από μπροστά του, σαν ταινία. Άραγε τι σημασία έχουν όλα αυτά τώρα; Αναμετρίοταν με τον εαυτό του.

Έτσι φανταζόταν τον εαυτό του ότι θα είναι; Αυτά είχε ονειρευτεί για εκείνον; Πίστευε ότι με τη Τζεσίλντα τα είχε κάνει όλα σωστά. Τουλάχιστον σε αυτόν τον τομέα της ζωής του ήταν ευτυχισμένος. Βαριά λέξη, αλλά έτσι ένωθε τότε. Έχασε τη γη κάτω από τα πόδια του εκείνο το μεσημέρι της Κυριακής. Πού να ήξερε ότι θα έρχονταν τότε έτσι τα πράγματα; Φυσικά. Αφού το μέλλον δεν μπορεί να το γνωρίζει κανείς. Όσο και αν προσπαθούμε, όσο και αν πασχίζουμε εμείς οι άνθρωποι να ελέγξουμε το μέλλον, να ελέγξουμε τη ζωή, τους άλλους, τις καταστάσεις, τον ίδιο μας τον εαυτό. Ούτε καν τις σκέψεις μας και τη συμπεριφορά μας δεν μπορούμε. Ούτε πióτερο το σώμα μας κάποιες φορές.

Ποτέ δεν είχε αναρωτηθεί περισσότερο για όλα αυτά, όπως αυτή τη στιγμή. Που το μυαλό κάνει υποθετικά σενάρια για το πώς θα μπορούσαν να καταλήξουν τα πράγματα. Η ίδια φράση να παίζει στο μυαλό του ξανά και ξανά, σαν ταινία: *Τι σημασία έχουν τώρα όλα αυτά;* Το χέρι του βάρυνε χτυπώντας με γδούπο στο πάτωμα και η χαρτοπετσέτα ξεγλίστρησε από τα δάχτυλά του, ενώ στροβιλιζόταν καθώς έφτανε στο ξύλινο πάτωμα.

«ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ ΕΠΙΣΤΡΕΦΩ ΣΕ ΜΙΑ ΩΡΑ, ΔΑΝΕΙΖΟΜΑΙ ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ ΣΟΥ».

---

Revision #2

Created 28 February 2024 14:35:03 by Admin

Updated 28 February 2024 19:26:50 by Admin